

Obeční noviny

V y d á v á n e p r a v i d e l n ě O b e c n í ú ř a d D o b ř í ň

23.12.2000

OBSAH :

- 1....Mám pro tebe hezký úsměv
- 2....Rozhovory se zajímavými lidmi
- 3....55 let od úmrtí Josefa Hory
- 4....Navštívili jsme paní učitelku
- 4....Parafrázovaný příběh na zamyšlenou
- 68....Naši miláčkové (o holubech p.Mrázka)
- 7....O milé paní listonošce
- 8.... KULTURNÍ LETO V DOBŘÍNĚ 2000**
- 8....Zájezd doLiberce na Babylon
- 9....Dětský den
- 9...Mis Dobříně
- 10....O maškarní diskotáka
- 10...Proč to děláme
- 11...Nabídka levného projektu
- 12... Volby do senátu I+II kolo
- 12... Volby do krajských zastupitelstev
- 12....Hospodaření obce
- 13...Drobné zprávy**
- 13...Co způsobila parní lokomotiva
- 13...Pro nové rodinné domky
- 13...Plynofikace obce Dobříň zahájena
- 13...S biokoridorem to myslíme vážně
- 13... Videokazeta :Rok na Litoměřicku“
- 13...Kam pro lístky na popel
- 14...Bitvu kterou jsme vyhráli
- 14...Kečup paní Millerové
- 14...Pomoc našim fotbalistů
- 14...10 hektarů lesa v Jalovčinách
- 15...Sváteční žena “Zita Kabátová“
- 16....Stavby realizované v roce 2000
- 16... Tři pejsci bezdomovci
- 16... Pojď si s námi zahrát volejbal
- 16... Blahopřejeme našim občanům
- 16... Statistika obce 2000
- 16...Červená Karkulka nakonec

Mám pro tebe hezký úsměv.....

Asi před 13ti lety jsem se dostal do místní nemocnice. Ráno jsem se cítil ještě zdravý jako ryba a odpoledne už mě vezli. Určitě jste něco podobného zažili taky... V příjmu mi bez řečí píchli injekci a problém byl na chvíli pryč. Chtěl jsem jít domů, bylo mi fajn. „Ne, ne, ne“ říkal pan doktor, půjdete si k nám lehnout. Pak to přišlo ... Na pokoji mi jeden pacient říká: „ Tak co kdy půjdeš na operaci? Jako by na mě spadnul těžký kámen. Dostal jsem trochu strach. Necítil jsem se na umření a nikdo se mě jinak nevšimnul. Ošetřující doktor - nic- mlčel, kdyby na mě alespoň vypláznul jazyk... Pak jsem jej slyšel bohatě a vulgárně se bavit v sesterně... Od té doby ho nemám rád. Nyní přeskočím to, k čemu se nechci dostat.

....Ležím na posteli a v hlavě se mi honí podivné myšlenky. Najednou se otevrou dveře a vejde sestřička. Posadí se na moji postel mile se na mě usměje a říká:

“ tak co ti je ... víš co takových lidí tady je.. a za týden jdou všichni domů.“ Rukou upravuje moji příkrývku... To je vše. Za týden jsem byl doma. Co je zajímavého na tom příběhu? Nemoc - těch máme všichni až nad hlavu. To jistě ne, ale ten úsměv.

Shodou okolností jsem tento týden četl na dveřích jedné ordinace zajímavé pojednání o úsměvu a to samé mi poslala napsané moje sestra jen tak... Uvědomuji si jak často zapomínáme právě na ten úsměv. Dovolil jej ji jej přiložit jako novoroční blahopřání které si všichni popřejeme do nového roku 2001. Tak si je nezapomeňte přečíst na druhé straně. (Ta sestřička byla Lída Nováková z Dobříně.) PF 2001.

Miroslav Kvintus

Hodnota úsměvu

Úsměv nestojí nic a přináší mnoho. Obohacuje toho kdo ho dává. Trvá jen chvíli, ale vzpomínka něho je někdy věčná. Nikdo není tak bohatý, aby se bez něj obešel, není tak chudý, aby ho nemohl darovat.

Úsměv vytváří v domě štěstí, v starostech je oporou a je citlivým přátelstvím.

V únavě přináší odpočinek v bezradnosti vrací odvahu, ve smutku je útěchou a při každé příležitosti je přirozeným lékem.

Je dobře, že si ho nemůžeme koupit ani ukrást, protože má hodnotu od chvíle kdy se dává. A kdybys někdy někoho potkal a neměl pro tebe úsměv, přestože na něj čekáš, buď velkodušným a oblaž ho svým úsměvem Ty! Protože nikdo tak nepotřebuje úsměv jako ten, kdo ho nemá pro jiné!

Autor neznámý

Rozhovory se zajímavými lidmi.

Kolem nás žije tolik obyčejných lidí a přece tolik zajímavých. Rozhodl jsem se o nich něco napsat, co by vás určitě zajímalo.

Každý z nás máme nějaké zaměstnání, něco umíme a tím si vyděláváme na obživu. Na tom by nebylo nic zajímavého.

Málokdo však může říci, že při výkonu svého zaměstnání se téměř každý den setkává např. s prezidentem republiky a jinými známými osobnostmi domácího nebo světového významu. Jedním z takových lidí je náš občan

- P a v e l M a c h u l k a.

Dovolil jsem se jej na některé zajímavosti zeptat:

1) Pavle, prozrad' nám, co je Tvým zaměstnáním a jak si se k němu dostal.

Moje povolání je hudebník. To, že jsem tím co jsem, jsem vlastně díky svému tatkoví, který jako samouk hrál v různých kapelách na klarinet a na bicí. Ve 3. třídě ZŠ mně přihlásil do Hudební školy (LŠU) v Roudnici n.L. na klarinet a tím vše začalo. Zpočátku mně pěkně dusil a občas musel i přemluvit, abych vydržel cvičit a hrát, i když bych raději běhal s kluky po vsi. Po základní škole jsem byl přijat na VHS (Vojenská hudební

škola Víta Nejedlého) v Roudnici, kde jsem po 6ti letech ukončil s diplomem vojenskou konzervatoř.

2) Víme, že hraješ na pražském hradě, viděli jsme tě mnohokrát i v televizi. Řekni nám, blíže něco o tom.

Tehdy, když jsem byl přijat na Pražský hrad, se hradní hudba jmenovala „Hudba ministerstva vnitra“ a nyní po revoluci má nový název „Hudba hradní stráže a policie ČR“. Je to reprezentativní hudební těleso, které hraje při přijímání všech státních návštěv.

3) Ale přece celý den se návštěvy nepřijímají. To máte určitě hodně volna.

Kdepak, pokud není koho vítat, tak se pořád zkouší a připravuje na další vystoupení.

4) Jak vypadá takový uvítací ceremoniál třeba pro prezidenta nebo velvyslance cizí země.

To je jednoduché, je to zaběhnutý protokol ceremonielní, který se skládá :

- a) Uvítací pochod
- b) Hymna té země
- c) Hymna naší země
- d) Symfonieta Leoše Janáčka v úpravě
- e) Pochod na konec

5) Zajímalo by mne, jestli jsi mohl třeba popovídat s Helmutem Kohlem a pod.

Popovídat, to ne, ale byl jsem tak metr od nich. Mezi ty zajímavé hosty v naší zemi vzpomínám na Margaret Thatcherovou, George Busche, Helmuta Kohla apod.

6) V televizi jsem viděl, že máte na sobě pokaždé jiné uniformy, to je asi také podle protokolu.

Jistě – máme celkem 3 uniformy :

- Hradní audienční – to je červená, používá se při státních příležitostech a vítání hlav států a velvyslanců
- Hradní koncertní – má modrou barvu a oblékáme ji pokud hrajeme pro hrad a státní účely
- Třetí uniforma je policejní, tmavě modré barvy a slouží pro policii ČR

7) Které skladby nejvíce hrajete, která hudba se Ti nelíbí a naopak.

Lidově řečeno hrajeme „od Bacha po Vlacha“ – prostě všechno, ale pokud si mohu vybrat, líbí se mi hudba starých českých mistrů, Dvořáka,

Smetany – zkrátka klasika. Moc nefandím soudobé tvorbě.

8) Co ve volném čase tancovačky.

No, to víš, možná kdysi na škole. Dnes mimopracovně učím jen na LŠU v Praze a pak už se jen věnuji doma svojí milované ženě.

9) Máš nějaký humorný zážitek z nějaké slavnostní příležitosti.

Jednou při přísaze nových vojáků hradní strážě mi za pochodu spadly noty na zem. To je tedy pěkný trapas. Většinou lidé kolem stojící se nám všemožně snaží noty zvednout a nebo prostě se musím sehnout sám. Stát se to může každému...

10) A nakonec Pavle otázka odjinud, kdybys byl starostou obce Dobříň, co bys udělal, postavil, změnil a podobně .

Tak úplně na prvním místě jsem pro nové dětské hřiště a hned potom bychom měli postavit nějaký útulný klub nebo víceúčelovou sokolovnu, kde bychom si mohli třeba povídat, zasportovat a utužovat lidské vztahy.

Díky Pavle, MK

55.let od úmrtí Josefa Hory

17.7.2000 jsme se zúčastnili vzpomínkového kulturního setkání v Městské knihovně v Roudnici n.L. k výročí úmrtí Josefa Hory. K přítomným přednesla tento příspěvek naše paní Ing.Tomanová.

Vážení hosté,

pamatuji se přesně na den, který proběhl právě před 55 lety a dnes tedy vzpomínáme na smutné výročí Josefa Hory. V ten den ráno viděl můj bratr přelud čísi ruky, jak stahuje v kuchyni roletu. Odpoledne k nám domů přišla v slzách teta Marie, sestra Josefa Hory, a nemohla ze sebe tu zlou zprávu vypravit. Všem bylo jasné, že Josef Hora je vážně nemocen, o jeho smrti však nechtěl nikdo nic slyšet.

Manželka Zdena byla zoufalá, matka Marie zažila úděl matek, které se musely dívat na rakev svého dítěte. Plakala dcera Zdeninka, sourozenci Marie, Jiří a Antonie, všichni příbuzní a přátelé. Se zarmoucenou rodinou sdílel smutek celý národ nad bojovníkem ducha, který spolu se Seifertem, Halasem, Holanem, Hořejším, Hrubínem, Nechvátalem, Závadou a dalšími

básníky posilovali národní vědomí v době ohrožení naší národní existence.

Pohřeb byl vypraven z Panteonu Národního muzea na Václavském náměstí, kde byli obřadu přítomni vedle rodiny i vláda včele s prezidentem Edvardem Benešem, spisovatelé a básníci, dělníci z továren, delegace rodáků z Podřipska i zástupci uměleckých spolků. Mezi řečníky vystoupil profesor Albert Pražák, ocenil Horův literární profil a jeho postoj věrnosti národu.

Smuteční průvod se symbolicky odebral z Národního muzea na Vyšehrad, tam, kde Hora před 62 lety promlouval nad převezennými Máchovými ostatky. Poslední básníková cesta byla lemována plačícími občany, které jsme s bratrem vnímali, když jsme šli v pohřebním průvodu. Já při tom vzpomínala, jak se mě ptali mí učitelé a učitelky, jak se daří strýčkovi – a teď je všemu konec, zbývá jen tahle smutná pouť milovanou Prahou na jeden její vrchol Vyšehrad.

Po církevním obřadu se rozloučili se svým přítelem procítěně Jaroslav Seifert a František Halas a rakev s ostatky velkého českého básníka byla snesena do Slavína mezi ostatní velikány české kultury za zvuků československé hymny.

Ještě se pamatuji na rozloučení spisovatelů se svým přítelem na Dobříšském zámku. Vzpomínám na sál, prostřený stůl nesmírné délky a především na Jaroslava Seiferta. Okouzil mě svým chováním a milým vystupováním, neboť i ke mně, dvanáctiletému děvčeti se choval jako k dámě. Cítila jsem jeho vřelý vztah ke svému strýčkovi. Jeho smutek souzněl se smutkem celé naší rodiny. Po celý večer jsem nevnímala nikoho jiného než jeho, i když mě pořadatelé samozřejmě vedle něj neposadili – a tak přes celý ten dlouhý stůl, na který se pamatuji asi jen díky jemu, mířily mé dětské zraky na jeho oči a ústa. Pak si Seiferta ještě živě pamatuji na večeru Kruhu přátel českého jazyka, kde se pod vedením Jiřího Hallera vroucně vzpomínalo na Josefa Hory.

Dovolte mi nakonec přečíst závěrečnou část projevu Alberta Pražáka :

Život příliš miloval Josefa Hory, než aby jej nechal zemřít v porobě. Rozkládající se voják měl ještě jednou povstat ze své jámy a rozzářit oko zkalené chorobou radostí ze svobody. Povstal skutečně a pozdravil básní docela i vracejícího se prezidenta. Zajel po tomto velkolepém salutu do rodného kraje, ale vrátil se odtamtud již jen do jámy, v níž hrdě jako voják zápasil s nemocí několik let a v níž na úsvitě nových dní a nových úkolů, očekávaných

nedočkavě po celou válku, tak předčasně dokonat.

Tělo je mrtvé, ale duch žije. Struny jeho nástrojů, rozezvučených s tak vzácnou umností k počtům Tvůrce, lidí a vlasti, znějí dál. Učinily hudbou vše, co u nás směřovalo k tvrdosti, učinily i básníka věčně živým a letopis jeho výbojů věčně časovým. Jindřich Hořejší měl pravdu, když ujišťoval Horu, že nikdy nespadne ze Solnessovy věže, dokud budou básníci v Čechách. Stejně dobře viděl i Benjamin Klička, když věřil, že Horův verš pod Řípem nikdy nezmlkne, jako pod ním nedošumí Labe, protože oba vytryskly s živelnou silou ze společného srdce země, které jest jako srdce Evropy, věčné! Tak jest dnes a tak bude i zítra a na vždycky!

Ing. Dagmar Tomanová

Navštívili jsme paní učitelku

Vzpomínka na 1-3 třídu 1963-1966 s paní učitelkou Jarmilou Kabelovou

Jako malí chlapci jsme často s otevřenými ústy slýchali vyprávění naší paní učitelky Jarmily Kabelové o událostech na roudnickém gymnáziu z června roku 1942. Tehdy studenty septimy a část sexty odvezlo kladenské gestapo do koncentračního tábora Malá Pevnost v Terezíně s nařčením pro zapletení nebo souhlasu (nevíme) s atentátem na říšského protektora Reinharda Heidricha.

Delší dobu jsme naši paní učitelku neviděli a tak jsme se rozhodli ji navštívit a poprosit ji, aby nám vyprávěla vše ještě jednou a vše vnímat o 35 let starší. Shledání sice nebylo po 35 letech (vídali jsme se častěji), ale nyní jsme si udělali čas a usedáme do příjemně vytopeného pokoje. Paní učitelka nám upekla znamenité koláče, chlebičky i dobrý čaj a přijala nás jako své syny. S úctou držíme v ruce papírové motáky z roku 1942, které poslala svým rodičům, korespondenční lístky zažloutlé fotografie.

Parafrázovaný příběh na zamyšlenou

Kdesi ve vesmíru zasedal zlý a úpadkový parlament. Zahajovací projev přednesl jeho předseda, který svým zlomocným pomocníkům přednesl tuto řeč.

„Když zhodnotím situaci na Modré planetě (naší zemi) můžeme mít vskutku radost. Celá řada lidí je na naší straně. Jsou zapojeni v různých totalitních režimech kteří vedou úspěšně světové

Dovídáme se o pocitech mladého děvčete, které seberou v letním oblečení přímo ze školních lavic a zaženou do studených cel ženského dvora v Terezíně.

„...bylo tam zima, zápach z výkalů po transportu, který odjel předešlého dne. Krčily jsme se v rohu místnosti a nevěděly, co s námi bude, každé otevření dveří a počítání budou střílet každou pátou nebo třetí, pak jsme byly poslány odklíčkovávat brambory do kuchyně, vedle z cel někdo natahoval ruce na ty kličky.... Hubená strava, ráno jsme dostaly něco jako černá melta, večer ešus polévky, v které plavalo vše, co tam spadlo a k tomu kousek chleba. Měly jsme trvale hlad. Někteří se nevrátili.....“

Při tom vyprávění jsem si vzpomněl na své děti, jsou právě ve věku jako byla naše paní učitelka je to nepříjemný pocit.

Pak jsme vzpomínali na první až třetí třídu, kdy nás paní učitelka učila, na dny pro nás radostného mládí. Dozvěděli jsme se i něco z toho, co jsme tehdy nemohli pochopit, z doby, kdy na škole byla ředitelka soudružka Dvořáková.

Tehdy na spartakiádě v Roudnici se rodiče opozdili a paní učitelka mě zamotala do svého kabátu, aby mi nebyla zima.

S úctou jsme vzpomněli na manžela paní učitelky, který již není mezi námi. Byl to hodný člověk, včelařil dlouhá léta v oboře Jezero u nás v Dobříni. Na fotkách vidíme i dceru Hanku s rodinou.

Pak nás život a povinnosti rozdělily přičemž mezi tím v té samé škole i lavicích seděly i naše děti. Nám zůstaly krásné vzpomínky na paní učitelku, která nás naučila číst, psát a počítat, milovat svoji zemi, svůj národ proti zvlí a násilí. Za to ji vyjadřujeme neskonale díky a úctu.

Kvintus, Janovský

i místní války po celé zemi. Ve státech kde relativně panuje klid, pokoj a demokracie, jsou implantováni v různých stranách, frakcích, hnutí odporu, revolucích dokonce v bankách podniků vládách a výsledky se dostávají. Je zde však jeden problém. Stále se však nemůžeme zbavit jedné skupiny lidí, kteří se nedají koupit ani prodat, kteří jsou čestní, nebojí se zlo nazvat

zlem, jejichž svědomí je jako střelka kompasu a oni budou stát na té správné straně i kdyby na ně padla celá nebesa. My jim jejich přesvědčení nedokážeme vzít. Čím jsou více našimi agenty kontaktováni, tím více jejich víra v Dobro roste. Do jejich svědomí Dobrý Stvořitel (naše konkurence) zakódoval nějaké mravní principy kterými jsou jako neviditelným mostem spojeni se základnou doba. Toto spojení musíme za každou cenu přerušit. Musíme ale změnit strategii boje. Nesnažme se je proto vyhánět od tohoto zásobovacího mostu. Ten oni střeží velmi dobře. Musíme udělat něco jiného. Svého cíle dosáhneme nejlépe tím, když jim budeme pouze překážet radit se svým svědomím nebo přímo s Dobrým Stvořitelem. Musíme být po celý den v jejich přítomnosti abychom jim znemožnili tak důležité spojení.“

„Jak to máme udělat?“ volali zlomocní pomocníci.

„Zaměstnávejte je malichernostmi života a používejte nespočet efektních triků, abyste zabavili jejich mysl“ odpověděl předseda.

„Lákejte je utrácet, utrácet, utrácet a potom si půjčovat a půjčovat. Zaplavte jim schránky reklamní poštou, letáky, objednávkovými katalogy a nabídkami zboží zdarma, nabízejte služby a falešné naděje. Ať jsou v jejich životě peníze vždy na prvním místě. Přesvědčete ženy, aby raději neměly děti, aby chodily do zaměstnání na plný úvazek, aby kariéra byla důležitější než rodina. Ať manželé pracují šest nebo ještě lépe sedm dní v týdnu, deset až dvanáct hodin, aby si mohli dovolit svůj životní styl. Braňte rodičům trávit společný čas s dětmi. Jejich rodiny se začnou rozpadat. Domov již nebude poskytovat rodině azyl před tlaky každodenních starostí. Drážděte jejich smysly, aby se jejich svědomí postupně otupovalo. Naučí se mít stále puštěné rádio, budou poslouchat naši hudbu, kdykoliv budou řídit svoje automobily. Přesvědčete lidi, že mají mít stále zapnutou televizi, video CD nebo počítač. Vhodně rozestavte hrací automaty. Ať ve všech

obchodech hraje hlasitá hudba. To všechno přehluší jejich mysl, nebudou schopni naslouchat jeden druhému a naruší to jejich jednotu a ostražitost. Nezapomeňte zaplnit jejich noční stolky bulvárními časopisy a novinami. Bombardujte jejich mozky pomocí všech dostupných médií špatnými zprávami po celých 24 hodin. Postarejte se o jejich víkendy. Ať se do zaměstnání vracejí vyčerpaní, neztišení a nepřipravení na nadcházející týden. Nedovolte jim čas jít na procházku a obdivovat krásnou přírodu, ale místo toho jim podvrhněte akční filmy, nekonečné stupidní seriály a drážděte jejich smyslnost. Nezapomeňte, že jezdí často dlouhé hodiny autem. Nastavte proto podle cest obrovské billboardy s našimi informacemi. Ani na dovolené je nenechejte v klidu. Ať se tam baví jak se patří. Pokud se navzájem sejdou, aby si třeba vyřešili své problémy, přihrajte jim raději senzační klepy, pomluvy, řečičky a polopравdy a oni se potom rozejdou ještě více pohádaní než předtím. Důchodcům nažehněte strach z budoucnosti. Těm aktivistům za dobro věci přihrajte tolik dobrých programů aby se pro ně obětovali třeba své zdraví a bude od nich pokoj. Ostatní budou pobíhat sem a zase tam z akce na akci a nebudou mít čas na svoji rodinu a své bližní. Naše zájmy nadřadí nad čest a poctivost a protože budou muset dohánět své neúspěchy nekalými metodami, to bude začátek jejich konce a to je také to co chceme.“

Zlomocní pomocníci se po projevu rozešli a šli plnit své úkoly. Je jich práce úspěšná? Posuďte sami. Je to i můj problém.

M.Kvintus

Zpracováno podle informací na internetu a časopisu „ZOD“

... „Svět potřebuje muže a ženy, kteří se nedají koupit ani prodat, kteří jsou čestní a nebojí se zlo nazvat jeho skutečným jménem a jejichž svědomí je věrné povinnostem jako střelka kompasu a kteří budou stát na správné straně, i kdyby padala nebesa.“

Elen G. Whiteová

Naši miláčkové

Nejen o sobě, ale hlavně o všem co se týká chovu holubů, vypráví podrobně rodák Ing. Jiří Mrázek

Dne 26.5. t.r. jsme vzpomněli v kruhu svých přátel na mého tátu pana Josefa Mrázka (1915), který odešel na onen svět klidným spánkem. byl to dobrý člověk, poctivý dělník a chovatel poštovních holubů. Začínal s holubařením někdy kolem roku 1946-47, ale to choval pštrosy moravské, polské rysy, bublaky, staváky apod. Před tím byl výborným chovatelem angorských králíků, kterých míval kolem 60 ks, stejně tak poštovních holubů. Na „Benzíně“ se při práci seznámil s panem Romanem Rámešem (r.1908), který byl tehdy předsedou roudnického spolku CHPH s více než 30 členy. Dnes máme ve spolku přesně 20 členů. Předsedou je pan Josef Toušek, který je zaměstnán jako vedoucí výroby v Mevě, a.s. Roudnice n.L. Je nejlepším chovatelem spolku. Ví, že má cca 240 ks poštovních holubů a to na Zavadilce. Zde je několik chovatelů, např. můj starší kamarád pan Pavel Červený, pan Zdeněk Písek, pan Vlastimil Špaček s dcerou Pavlínou, pan Josef Šátek apod. Z přilehlých vesnic se nejvíce znám se Štefanem Rajnouhou z Bechlína a s Mirkem Rosou z Počápel. Na něj mohu prozradit, že má jen jednu lásku a to holubičky a holuby. Je ve svých 47 letech svobodný. Je jednatelem našeho spolku. Je to ryzí člověk, pracovitý, nezištný a vždy dokáže poradit a pomoci při různých příležitostech. Já ho mám stejně jako můj otec velice rád. Jezdím za ním vlakem, autem i na kole do Počápel pro radu nebo i holoubata, která mi naprosto nezištně přenechává k chovu.

Táta choval poštovní holuby od roku 1948 až do roku 1998, kdy k 1.1. mi tehdy řekl, že už mu to nejde; tak jsem se stal členem roudnického spolku za něj já. Teď mám kolem 40 holubů vylétaných z holubárny, kterou si táta sám udělal na dvoře domu č.p. 134 v Dobříně, kde jsem spatřil světlo světa 24.dubna roku 1940.

Já bych nechtěl zatím moc hovořit o sobě, ale o tátovi si myslím mohu napsat celou „knihu“ o jeho životě. Abych čtenáři „prozradil“ něco o svých plánech, tak tedy od 1.2.2000 jsem předčasně v důchodu a to o 1 rok dříve, především proto, že na PŠ obalové techniky ve Štětí, kde jsem v posledních 2 letech, t.j. od září 1997, tedy do června 1999 učil ekonomiku,

psychologii a základy práva, v minulém roce skončily maturitní třídy.

No, abychom zůstali u poštovních holubů, tak jen vzpomínám, že jsem se dne 8. – 9. ledna t.r. zúčastnil celostátní výstavy poštovních holubů v Lounech. Jako každý mám už desítky známých chovatelů, které nebudu zde vyjmenovávat pro nedostatek místa. Zmíním se jen letmo o své známosti s předsedou SCHPH Čech a Moravy ing. Františkem Šebestou z Prahy, kterého znám od července 99.

Věřte, že každý „koníček“ chce čas a poctivou práci, jakož i určité finanční „zázemí“. Tak u mne pro 30 poštovních holubů musím počítat se 12 pytli pšenice, případně nějakými 4 pytli ječmene, 6 ks à 3 kg pytlíky grifu vápenatého pro každý sudý měsíc v roce, nějakými 6 kg prosa atd. S příspěvky spolku a celostátnímu svazu CHPH, poplatky za dopravné do ČR, SRN, Belgie, Holandska to vyjde ročně cca 3000 Kč. Samozřejmě, že když zvýším v roce 2001 stav poštovních holubů přes zimu např. na 45 ks, tak rozpočet se zvýší na 4 500 Kč.

Můj táta nikdy holoubata neprodával, stejně tak i já. Já za ně však platím, nechci nic zadarmo, tak dávám dary v podobě šampaňského, whisky, apod. Od vynikajících chovatelů, kteří již mají dlouhodobě vynikající poštovní holuby, tak těm své miláčky uhradím podle představy majitelů.

Rád bych se jen zmínil o tom, jak poštovní holub najde svůj holubník. Tak předně, dosud nikdo nenapsal, jak to, že dobrý holub trefoří na svůj holubník. Já to vysvětluji asi takto : zjednodušeně řečeno, když jsme např. na Vimpersku nebo Prachaticku na rekreaci, tak jedeme autem na houby, které tam rostou v hojném počtu. Zaparkujeme auto, a pak se vydáme na sběr hub; jdeme několik kilometrů, ale někdo např. já vede skupinu 3-4 lidí. A pak si pamatuji směr, kterým se dám, abych nejen našel dost hub, ale především směr, kterým se vrátíme k našemu autu (to znamená u PH holubník). Nyní bych uvedl t.zv. „desatero chovatele“.

V každém sportu, tudíž i v našem sportu, může vyhrát jen chovatel (milovník) svého oboru, který má dokonalé vědomosti v příslušném oboru.

Stav holubů – podle mého otce i dle svých dosavadních zkušeností by měl být 45-50 (max. 60 ks). V případě voliérováných chovných holubů může být stav o 10 – 15 větší. Péče o holuby – je nutné o ně pečovat po celý rok, nejen v období, kdy nám dělají radost z doletů. V dnešní hromadné dopravě kamiony lze říci, že se množí aritmetickou řadou různé druhy nemocí, které jsou přenosné vodou, trusem i krmením na ostatní

holuby. Opatřením v oblasti péče o zdraví holubů. Promiňte, opatřením je tzv. odčervení holubů (Mebenvert, Fembion).

Druhým je očkování proti difterii ptačí. Třetím je léčba proti kokcidiose a trichomonádě (Endizol, Trichobin). Čtvrté je léčba proti salmonelozě (Baktiriofag, Emgal, Chromicin). Pak je podáván B-komplex. Pátá je vakcinace proti tzv. pseudomoru a to 18 dní před pářením (Avipest). U každé léčby záleží na správnosti použití. V období léků musíme holuby správně krmit a pečlivě každého jedince sledovat. Jen nesprávný chovatel tvrdí, že holub si poradí sám.

Párování : Párování se doporučuje vždy 15.3. Asi 3 týdny před párováním rozdělíme holuby na samečky a samičky. Holubičky přendávám do zvláštní malé holubárny. Holubi zůstávají v holubníku, kde dostanou svůj budník. Starým holubům se nechá ten, který měli, ale mladé musíme zaučit. Do začátku páření mají každý svůj. Holuby, kteří dávají dobrý a spolehlivý odchov, neměním! Takové páření je štěstím pro chovatele.

Snad mohu říci, že u párování nehraje žádnou roli stáří. Po mladých párech létají holubi rychleji. Hodně záleží na inteligenci holubů (chovných párů).

Na závěr ještě několik zajímavých informací : Dne 6.10.1999 se konalo podzimní zasedání FCI. Tuto schůzi řídil prezident FCI Carlos Prats. V lékařské komisi bylo doporučeno neustálé očkování proti paramyxoviru, stále je aktuální léčení proti kokcidiím, červům a škrkavkám.

Nejdůležitějším bodem jednání komise sportovní byl návrh novelizace kategorie D. Komise navrhuje : 3-5 závodů od 100 do 300 km, 2-6 závodů od 250 do 500 km, 1-3 závody nad 500 km. To vše za podmínky účasti 150 ks holubů a účasti 20 chovatelů. Holuby se počítají z 20% nasazených, musí také splňovat ulétanou vzdálenost minimálně 3000 km. Toto však připadá v úvahu až od začátku 3. tisíciletí, t.j. od roku 2001, pokud bude schválen kongresem FCI. Pro Olympiádu FCI 2001 v Karipském městě platí původní znění. Dále C. Prats seznámil řídicí výbor s hymnou FCI. Olympiáda se s konečnou platností uskuteční ve dnech 19.-21.1.2001 v Kapském městě v Jižní Africe. Pořadatelé předali kompletní program Olympiády, včetně možnosti ubytování, cenových relací a doplňkových programů.

V různém byla podána informace o možném napojení na internet, který je řízen z Bruselu.

Ing. Jiří Mrázek, rodák z Dobříně

O milé paní listonošce

Ani se nám nechce věřit, ale paní **Jaroslava Vilánková**, naše listonoška, už u nás roznášet poštu nebude. Důvodem je tzv. motorizace doručování pošty, která zkrátila dobu roznášky na 5 hodin což nestačí na výdělek pro jednu osobu.

Uvědomili jsme si jak neuvěřitelně rychle uteklo 21 let, během kterých nám přinášela paní Vilánková poštu.

Každý den nikdo z nás neopomene nahlédnout do schránky zdali tam není dopis třeba od babičky, od dětí z školního výletu, od vnučátka kostrbatě napsaná adresa k narozeninám, navoněný dopis se srdíčkem od toho koho právě neskonale milujeme a nebo slepený list s černými okraji či noviny. Je to vždy překvapení na které se těšíme každý den a každý den se ptáme: "Kdo psal?" nebo "Tak co přišlo?"

Za všechny naše důchodce musím napsat jak v stanovenou dobu už vždy čekali za oknem kdy paní Vilánková projde kolem oken a opře své kolo o náš dům. Mnozí ji chodili naproti na chodník nebo na náves. "...a napiš tam jak se na nás vždy usmála vždy měla pro nás vlídné slovo a jak jsme ji měli rádi a jak je nám po ní smutno" ... mi říkají všichni kterých se ptám...

A tak mi to nedá a jedu navštívit paní Vilánkovou doma v Roudnici a ptám se ji na některé věci..

A ona mi odpovídá:

"....víte už čtyři měsíce roznáším poštu v jiném místě, které neznám, lidem které neznám a nemohu si zvyknout. Je mi smutno po Dobříně a moc vzpomínám na každého s kterým jsem se setkávala na milé babičky a dědečky, maminky v domácnosti a zkrátka na ty kteří jsou vždy dopoledne doma. Mohu vám říci, že je strašně velký rozdíl mezi městem a vesnicí. Přejí vše nejlepší všem vašim lidem a moc a moc na ně vzpomínám a mám vás všechny ráda

MK

Zájezd do zábavního parku BABYLON, spojený s návštěvou plaveckého bazénu v Liberci aneb: „Vesnice vyráží do světa“

Dne 6.5.2000 se skoro celá naše vesnice, tedy lépe řečeno její obyvatelé v rozmezí 6 - 15 let, vydala na dlouho předem plánovaný a připravovaný zájezd do města Liberce. K návštěvě tohoto známého města pod Ještědem nás přiměla touha vyzkoušet si na vlastní kůži jízdu po proslulém tobogánu areálu plaveckého bazénu a také „zařadit si“ v centru „BABYLON“, které už svým názvem napovídá, že o pestrost nabídky nebyla nouze. Vyrazili jsme za ranního kuropění, nikoho jsme kupodivu nemuseli „páčit“

z postele a také opozdilci byli tentokrát na zastávce autobusu včas.

Vezl nás pan Jiří Voleman ze Štětí svým pěkným „dvoupatrákem“, ve kterém nechyběla nabídka občerstvení, ani televize s videem.

Při cestě do Liberce jsme vzali útokem benzinovou pumpu – ne snad, že bychom chtěli čerpadláři sebrat jeho denní tržbu – jen jsme potřebovali něco dobrého smlsnout – převážně nanučky či čokoládky.

Ti, o které se pokoušela cestovní nevolnost, obdrželi místo dobroty od vedoucích kinedril či nokinal, s promluvením do duše, aby vydrželi ještě těch pár kilometrů do velkoměsta, že tam jsme cobydup.

Byla to také pravda, za chvíli jsme již parkovali v Liberci. Nejprve jsme navštívili zábavní centrum BABYLON, kde jsme pobýli 3 – 4 hodiny a po té se přesunuli do již zmíněného plaveckého komplexu.

Vstup do rejdiště „BABYLON“ byl podoben „kročení zvěře“, neboť ve směsici přicházejících a odcházejících návštěvníků jsme museli držet na uzdě smečku dobříňských zábavychtivých človíčků, kteří se hemžili a hemžili.... Až se nám je konečně podařilo odpovídajícím způsobem roztrždit (od - 10 let, od 10 – 15 let, atd.) a spočítat.

Po té následoval akt zakoupení vstupenek a další odpočítávání osob při příchodu kolem samotného vstupu do zábavního parku. Zde zelené razítko na

paži. Teď už byl součástí divokého reje v Babylonu a nebylo moci, která by jen odsud jen tak lehce dostala ven. Pro představu nezasvěcených jen některé z nepřeberné nabídky atrakcí :

- řetízkový kolotoč
- lodičkové houpačky
- mašinková dráha
- nafukovací a prolézací areál s trampolínami
- autíčka
- laserová show
- video
- trenažéry
- kabina s virtuální realitou
- a další a další

Jakmile byla naše dobříňská smečka „orazítkovaná“, naplnilo se úsloví : „Jako když do vrabců střelíš“ a své miláčky jsme potkávali jen prolítající s planoucíma očima, když běželi od jedné atrakce ke druhé. Nicméně každá legrace jednou končí, vypršel tedy náš čas zde a vyšli jsme celí roz dovádění zchladit se do vln libereckého plaveckého bazénu. Kdo vychladnout nechtěl, ani nemusel, neboť i zde , zrovna jako v Ambergu v Německu, kde jsme byli loni, fungovaly dva bazény s vířivkami a teplou vodou. Jinak zde byl klasický bazén pro plavce a tobogan s venkovním bazénem.

V tomto komplexu jsme vydali své již poslední síly, které nám od rána zbyly a po občerstvení ve stánku před plaveckým bazénem jsme vyrazili k domovu. Cestou jsme v autobuse na videu sledovali film – českou komedii – „Byl jednou jeden voják“.

My dospělí jsme tak říkajíc „mleli z posledního“ a viděli se v křesle u kávičky, předpokládajíc, že i naši svěřenci zasednou k Večerníčku a potom znaveni rovnou do hajan. Ale s prvním drcnutím autobusu o „kočičí hlavu dobříňské návsi se probrali. Půl hodiny nato již „ožíli“ uháněli na kolech i po svých na hřiště. „Dlouho se neviděli“, museli tedy zase honem spolu ven. Pak, že ta dnešní mládež nic nevydrží. O té z Dobříň se to opravdu říci nedá.

Hanka Kubizňáková

Dětský den

Nedá se ani říci, že máme Dětský den, protože už druhý rok se tato akce protáhla na celý víkend. Zahájili jsme ji nejdříve fotbalovým utkáním na místním hřišti, účast v dívčím týmu se nedala zdaleka srovnat s loňským rokem, kdy děvčata po velkém přemlouvání nastoupila na hřiště. Tento rok jsme měly zapůjčeny od Pískovny Dobříň dvě sady slušivých dresů, které byly v dívčí šatně okamžitě rozebrány. Nové posily byly jak z řad děvčat, tak i z řad odvážných maminek a dvou hráček ze zámoří. K dobrému výkonu děvčat přispěl samozřejmě schopný trenér a masér, kterého si sebou děvčata přivedla a fakt, že na hřišti se to převážně modralo než červenalo (červená byla barva chlapeckých dresů). Během zápasu byla několikrát poskytnuta zdravotní pomoc zraněným hráčům. Všichni hráli jako o život, snaha byla korunována předáním vítězného poháru předsedou olympijského výboru panem Samarančem, kapitánce dívčího mužstva paní Ivaně Skřivánkové.

Po fotbalovém utkání následovalo opékání buřtů, tento rok na „dříve tradičním“ místě Pod Vrškem. No, a potom už děti netrpělivě čekaly na setmění, aby se mohly zúčastnit Stezky odvahy. Hájem, kde už na ně čekalo několik strašidel. Všechny děti byly velmi odvážné a stezku odvahy úspěšně absolvovaly. Mezi velmi odvážné jednotlivce patřila i paní Čmejlová,

Čulíková a Urbanová. Tyto paní byly odměněny diplomem „Za statečnost a odvahu“.

Další program pokračoval raním během v háji, tentokrát byly prodloužena trasa v kategorii nejstarších dětí. Po počátečních obavách ji všichni hravě zvládly. Hodně závodníků bylo v kategorii předškolního věku, Ti běželi jako o život.

Odpoledne pokračovalo tradičním soutěžním zápojením, které bylo zpestřeno ukázkou vojenských zbraní, výcviku psů a vyhlášením vítězů dopoledního běhu. Počasí nám přálo, takže tento víkend se nám vydařil.

Musím přiznat, že mě v letošním roce mile překvapila velká pomoc ze strany některých rodičů, kteří se ochotně zapojili jak při organizaci soutěžního odpoledne, ale s velkou chutí se zapojili i při Stezce odvahy. Bez jejich pomoci by se tyto akce nedaly zvládnout, a jsem ráda, že je nás čím dál víc I ze strany sponzorů, kteří velmi ochotně přispěli finanční částkou na ceny pro děti a kterým bych chtěla touto cestou poděkovat:

firma UNREAL TECHNOLOGY p.
Leonovičová, Pískovna Dobříň, OÚ Dobříň,
pan Šabart, Pištorovi, Jaroslav Kucej, Málkovi,
Jindřich Katzer, Pískovi, Ladislav Fidler, Ing.
Filippi, Kvintusovi, Ing. Hanzlík

Poděkování patří i kameramanu ČT 1 Mirkovi Javornickému, který nám vše ochotně natočil na kameru. Myslím, že po letech to bude pro naše děti pěkná vzpomínka.

Šárka

MISS Dobříň 2000

V předvečer pouťové zábavy se konala volba „MISS Dobříň 2000“. Začátek této akce byl v 18⁰⁰ hodin. Odpoledne proběhla generální zkouška, po které jsem si vůbec nebyla jista, že naše děvčata na molo před diváky opravdu vystoupí. Kandidátek na královnu krásy bylo 13. Pro zpestření programu tu byly Claudie a Gabriela (převlečení chlapci), neznámá cizinka, no a pro dodání odvahy dívkám jsme nasadili „předjezdce“ s číslem 1 Vladku Mihulkovou. Mojí oporou byl Mirek Kvintus, který spolu se mnou pořad moderoval. Hudební kulisu nám ochotně poskytla skupina Largo. Dvě hodiny před začátkem soutěže jsme měli sraz v penzionu u Málků, kteří nám nabídli azyl, za což jim velmi děkuji, bez toho bychom soutěž těžko uskutečnili. Děvčata jim obsadila všechny pokoje, kde si vybalily svoji gardérobou a kosmetické taštičky, účesy jim velmi pěkně upravila kadeřnice Katka Švandová. Přípravu

probíhaly jako u opravdové přehlídky. Soutěž měla tři části, na začátku se nám děvčata předvedla ve společenských šatech, které všem velmi slušely, druhou částí byla volná disciplína, zde měla děvčata ve dvojicích upravit svůj model, který jim byl vybrán, tohoto úkolu se zhostily velmi dobře, na svých modelech se přímo vyřádily. V poslední části nám předvedly překrásné župánky a závěrem promenáda v plavkách; to byla pro naše kandidátky asi nejtěžší zkouška, ale myslím, že ji zvládly na výbornou. Celou soutěž sledovala odborná porota v čele s Radimem Uzlem, měla velmi těžké rozhodování, protože všem soutěžícím to moc slušelo. Hodnocení se zúčastnili i diváci z publika, kterých se sešlo mnoho a celou dobu naše soutěžící povzbuzovali. Po krátké přestávce se náš program chýlil ke konci, porota už měla všechny body sečteny, zazněla slavnostní fanfára

a dívky nastoupily před pódium s očekáváním, která z nich bude nejkrásnější dívkou Dobříň.

Na 1. místě se umístila Lucie Platilová (pro upřesnění pro ty, kteří se divili, že není odsud, Lucka opravdu bydlí v Dobříni). Na 2. místě se umístila Kamila Hančlová 3.místo obsadila Michaela Fantová. Děvčata dostala korunky a byla dekorována šerpou, nechyběly ani květiny a letecké zájezdy k moři. Další cenou, která byla udělena porotou byl „Miláček publika“ tu si získaly – neznámá cizinka (p.Hana Čulíková) , dívka č.1 Vladka Mihulková a Claudie s Gabrielou, těm to v dívčím oblečení moc slušelo, ale pro příště už účast v podobné soutěži odmítly.

Na naší soutěž navazovala tradiční pouťová zábava, kapela velmi pěkně hrála, počasí se také letošní rok povedlo, takže jsme V Zátiši vydrželi až do ranního kuropění.

Myslím, že obě tyto akce se vydařily, samozřejmě i díky všem, kteří se podíleli na jejich přípravě a kterým touto cestou velmi děkuji.

Šárka

Maškarní diskotéka

maškarní diskotéku na našem oblíbeném místě pod kašany V Zátiši. Tato akce nebyla určena jenom pro děti, ale pro všechny, kteří mají chuť se s námi Na zakončení prázdnin jsme uspořádali pro děti bavit a nevadí jim udělat si ze sebe legraci. S potěšením zjišťuji, že těchto lidí přibývá a že se tato náhaza velmi rychle rozšiřuje. Zpráva o tom, že bude maškarní diskotéka se rozšířila docela ve velkém časovém předstihu, takže byl dostatek času na přípravu masek; i když z počátku jsem nevěděla, jestli se tato akce ujme, hlavně po tom, co si moje děti řekly na čelo s poznámkou „mami, kdo tu blbost zase vymyslel“.

Ale, co jsem pozorovala ve svém okolí, probíhaly přípravy masek docela důkladně. Dopoledne jsme s dětmi připravili lavice, tentokrát nám počasí moc nepřálo, při přípravě aparatury se pěkně rozpršelo, ale nakonec se přeci jen počasí umoudřilo a chvílemi se ukázalo i sluníčko. Okolo 17 hodiny se větší část masek shromáždila v Krajiní ulici a průvodem pokračovala do Zátiši, tady už zněla hudba z mixážního pulsu

Jirky Zajíce, který byl také sponzorem naší akce a kterému děkujeme. Účast masek byla opravdu velmi velká, mrzí mě, že jsem je zapomněla spočítat, bylo jich opravdu hodně, jak z řad dětí tak i dospělých. Rej masek na parketu bedlivě sledovala porota, aby mohly být

nejlepší z nich vyhodnoceny. Musím říci, že to bylo velmi těžké, protože tu bylo mnoho pěkných masek. Z řad nejmenších dětí byly vyhodnocena: černoška (Eliška Katzerová) a Ninža želva (Jára Mihulka) dále čert (Lukáš Motejl). Z větších dětí potom čarodějka (Milana Petrásková). Z řad dospělých: funebráci (Ivana Skřivánková a Jaroslav Mihulka).

Bylo zde i mnoho jiných pěkných masek, hajzlbába, Pipi punčochatá, vodník, několik velmi pěkných Červených Karkulek, pozornost přitahovala zejména ta „největší z nich“, obsahem svého košíčku; dále pak uklízečky, čarodějky, princezny.

Občerstvit jsme se mohli u stánku „U Janzů“, kteří velmi ochotně přijeli zajistit občerstvení. U pokladny seděla paní Urbanová s paní Černou. Po vyhlášení masek diskotéka pokračovala až do půlnoci, samozřejmě už za účasti pouze větších dětí a dospělých. Tato akce by se určitě mohla stát tradicí, pokud o ní bude zájem, zejména mezi dospělými bylo plno návrhů na zajímavé masky na příští rok.

Šárka

Petr Skřivánek, Míra Javornický, Květko a Milan Petrželkovi na maškarní diskotéce

Divčí fotbalové družstvo na dětském dnu

Proč to děláme ?

.... dětské dny, MISS krásy, maškarní, loučení se školou, společné brigády, posezení u ohýnku, výlety dětí, atd. Králem těchto akcí je Naše Šárka, díky ji za to.

Rozhodně není tím hlavním motivem utratit peníze, dobře se bavit nebo vyplnit volný čas. Co je tedy důvodem ? Chceme a všemi prostředky se snažíme, aby nedošlo k řevnivosti, sousedským šarvátkám a rozdělení našich občanů na tábory, tak jak jsme tomu svědky v některých okolních obcích. Snažíme se aby nebyly potlačovány práva a svobody skupin lidí nebo jednotlivců navzájem bez ohledu na politickou příslušnost sociální a společenské postavení. K dokonalosti budeme muset urazit ještě velký kus cesty, ale to že se spolu sejdeme

například při nějaké společné akci je příležitostí, abychom oslovili někoho s kým už jsme si dlouho (nebo ještě vůbec) nepopovídali. Po vzájemném dialogu mizí pocity, že snad ten se na mne zlobí, nebo naopak se ujišťujeme, že je všechno mezi námi dobré.

V tuto chvíli vzpomínám na naše přátele (Mirek Javornický, Milan a Květko Petrželkovi, manželé Hanzlíkovi, Součkoví, Barčíkovi, Ivana a Petr Skřivánkovi, Pavlína Kašíčková, Jára Rožec, Hanka Kubizňáková, paní Urbanová, Černá, Barčíková, Poštolková, Machulkovi, Fidlerovi, Pištorovi, Mihulkovi, Málkovi, Platilovi, Milan Mrázek, Míla Petrásková, naši ochránci lesa a přírody pan Javornický, Černý a Kvintus st.dále Jirka Zajíc a další a další,) kteří nepracují v obecní samosprávě, ale pomáhají nám kde mohou.

Společné akce přitahují stále více a více občanů dospělých a o dětech nemluvě- ty jsou úplně skvělé na těchto akcích.

Vaši zastupitelé

Milan Mrázek podává l.pomoc fotbalistkám

Nabídka levného projektu na projekt přípojky plynu:

Obecní úřad v Dobříni dostal tento níže uvedený dopis s nabídkou. Pokud proto podáte písemné žádosti na náš úřad o zprostředkování levného projektu, zajistíme Vám jeho objednání , pokud vás vždy bude alespoň pět najednou.

Věc : Nabídka zhotovení projektové dokumentace domovních plynovodů v naší obci.

Dovoluji si Vás touto cestou oslovit a nabídnout Vám své služby při plynofikaci Vaší obce.

Již šestý rok se zabývám projektováním domovních plynových rozvodů a pracemi s tím souvisejícími, jako jsou výpočty tepelných ztrát domů a navržení tepelných soustav k vytápění. Proto i Vaším občanům nabízím zhotovení projektové dokumentace v těchto cenových relacích :

Pokud se domluví více jak pět obyvatel a objednávka bude uskutečněna hromadně, garantuji cenu za jednu projektovou dokumentaci plynovodu maximálně 1 000,- Kč. Jestliže by byl počet ještě výrazně větší je možné se domluvit až na 10% slevě.

V případě, že se Vám zdá být nabídka zajímavá a zprostředkujete obyvatelům Vaší obce zhotovení projektové dokumentace můžete volat na telefonní čísla 0416/736958 nebo 0606/904749, popřípadě psát na adresu Pavel Matula, PROJEKČNÍ PRÁCE, Hrubínova 6, Litoměřice 412 01.

To jsou asi strašidla (Míša Kubizňáková a Lucka Platilová

**Výsledky voleb do Senátu Parlamentu České republiky konané
dne 12.11.2000 ve volebním okrsku v Dobříni**

Celkový počet osob zapsaných ve volebním seznamu	372	
Počet odevzdaných platných hlasů	172	46,24 %
Ing. Karel Burda (ODS)	48	27,91 %
Mgr. Zdeněk Bárta (Čtyřkoalice)	46	26,74 %
Pavel Pospíšek (KSČM)	42	24,42 %
Robert Kopecký (ČSSD)	36	20,93 %

**Výsledky voleb do zastupitelstev krajů konané
dne 12.11.2000 ve volebním okrsku v Dobříni**

Celkový počet osob zapsaných ve volebním seznamu	372	
Počet odevzdaných platných hlasů	169	45,43 %
Občanská demokratická strana	56	33,14 %
Komunistická strana Čech a Moravy	39	23,08 %
Čtyřkoalice	22	13,02 %
Nezávislí	16	9,47 %
Strana venkova	9	5,32 %
Koalice Strana za životní jistoty a Strana zelených	4	2,36 %
Strana občanského porozumění	3	1,78 %
Koalice Republikáni Miroslava Sládka	3	1,78 %

České sociálně demokratické hnutí	1	0,59 %
Československá strana socialistická	1	0,59 %

**Výsledky II. kola voleb do Senátu Parlamentu České republiky konané dne
19.11.2000 ve volebním okrsku v Dobříni**

Celkový počet osob zapsaných ve volebním seznamu	372	
Počet odevzdaných platných hlasů	103	27,96 %
Mgr. Zdeněk Bárta (Čtyřkoalice)	62	60,19 %
Pavel Pospíšek (KSČM)	41	39,81 %

Hospodaření obce Dobříň

Hlavní položky	Rozpočtové příjmy k 31.12.2000	Výsledek k 30.9.2000
Daň z příjmu FO	530.000,-	627.000,-
Daň z příjmu PO	400.000,-	354.000,-
Správní poplatky	5.000,-	5.416,-
Poplatek ze psa	3.850,-	4.350,-
Poplatek za užívání veř.prostr.	10.000,-	13.510,-
poplatek za výherní hrac. přístroj	10.000,-	10.041,-
Daň z nemovitosti	900.000,-	512.000,-
Splátky půjček	133.000,-	23.000,-
Přijaté dotace	35.150,-	18.150,-
Ostatní dotace		44.550,-
Pronájem pozemků	15.000,-	51.885,-
Pronájem ost. nemovitostí	40.000,-	31.909,-
Příjem ze služeb	5.000,-	5.360,-

Příjem z úroků	150.000,-	220.509,-
Ostatní příjmy		42.204,-
celkem	2.237.000,-	1.963.884,-

Rozpočtové výdaje	Výsledek	
	k 31.12.2000	k 30.9.2000
Stavby	500.000,-	
Projektová dokumentace		109.000,-
Za dojíždějící žáky	155.000,-	154.000,-
Knihovnická činnost	21.000,-	5.416,-
Kulturní činnost	27.000,-	13.669,-
Tělovýchova	10.000,-	15.000,-
Dětské hřiště	250.000,-	
Záj. a rekreační činnost	11.000,-	8.500,-
Bytové hospodářství	100.000,-	2.400,-
Veřejné osvětlení	20.000,-	17.124,-
Pohřebnictví	21.000,-	8.860,-
Výstavba inž.sítí	2.110.000,-	999.448,-
Pozemky		259.200,-
Svoz odpadu	128.000,-	97.962,-
Péče o vzhled obce	96.000,-	47.080,-
Požární ochrana	20.000,-	
Místní zast.orgány	235.000,-	148.710,-
Činnost správy	290.000,-	374.020,-
Ostatní výdaje	35.000,-	39.558,-
celkem	4.029.000,-	2.299.947,-

DROBNÉ ZPRÁVY

Co způsobila parní lokomotiva

30.9.2000 v odpoledních hodinách došlo k dvěma požárům suché trávy a úvozu u železniční trati u vrátnice Vitana a poblíže hřbitova. Požár způsobila projíždějící parní lokomotiva, která v den železnice předváděla svoji bývalou slávu.

Pro nové rodinné domky

Za účelem vybudování místní komunikace, která bude propojovat 10 rodinných domků u Vitany, směnili náš obecní úřad pozemek 49/13 (před č.p. 133 manželé Millerovi) za část obecního pozemku parcely 49/7. Směnná smlouva nabyla právní moci dne 17.8.2000.

Plynofikace obce Dobříň zahájena

Obec Dobříň na základě výběrového řízení o vyhledání nejvhodnějšího stavebníka na stavbu „Plynofikace obce Dobříň“ vybrala firmu KBO spol s r.o. k vybudování plynovodu a uzavřela smlouvu s ní smlouvu o dílo za 4 422 585 Kč, ve lhůtách plnění smlouvy : zahájení stavby v květnu 2000, dokončení stavby 15.5.2001.

S biokoridorem to myslíme vážně

Obecní zastupitelstvo nepovolilo kácení dalších lesů na našem katastru, pokud prokazatelně nebudou učiněny kroky k výsadbě nového lesa – biokoridoru oddělující štěrkopískovnu od Dobříň. Rekultivace vytěženého dobývacího prostoru probíhaly doposud převážně na račickém a předonínském katastru. Rádi bychom, aby po čtvrt století trvání štěrkopískového lomu Dobříň byly alespoň částečně obnoveny některé lesní porosty na katastru naší obce. Doposud proběhly dvě neúspěšná jednání naší obce s pískovnou o dalším postupu.

Podivné houkání

Původ podivného hukání, na které jste nás několikrát upozorňovali (naposledy 3.7.2000) byly omylem zapnuté reproduktory na zastávce ČD. Stačil jeden telefonický hovor po drážní lince a bylo po problému. Toto houkání nemá nic společného s hlučností ventilátorů v Glazuře.

Proč nevyšly OBECNÍ NOVINY letos v létě:

Jednoduchá odpověď. Nebylo o čem psát. Uvítali bychom, kdyby jste nám občas přispěli tím o co se chcete rozdělit s ostatními. Pokud myslíte, že by jste spíše věděli o čem psát, stačí nám vaše myšlenky pouze vyprávět my vám pomůžeme se sestavením článku.

Videokazeta: „Rok na Litoměřicku“

Dovolujeme si Vám nabídnout k zapůjčení videokazetu, která dokumentuje náš region. Tento videopořad Vás provede krajinou a některými místy okresu Litoměřice, v nichž je možno v průběhu roku prožít mnohé příjemné chvíle. Stačí si jen

vybrat. Masopust, paní přírodu, májové zvyky, vyhlídkové lety, parašutistickou soutěž, jízdu na koních, hudební festivaly, mažoretky, vodní sporty a koupání, historická letadla, tajemné hrady a jejich podzemí, noc na zámku, klášterní vinné sklepy, ale i výlov kaprů ...

Videokazetu si můžete vypůjčit v obecní knihovně u paní Novákové.

Kam pro lístky na popel a proč?

Obecní zastupitelstvo rozhodlo s platností od 1.11.2000 o prodeji lístků na popel pouze na obecním úřadu u p. Čopkové. K tomuto kroku jsme byli nuceni přistoupit z důvodů skluzu odvodů peněz za vydané lístky z prodejny na náš úřad. Jsme si vědomi, že v prodejně bylo zakoupení lístků pohodlnější, neboť jste si zároveň mohli nakoupit. Pokud chceme však být dobrými správci našeho společného majetku, nemohli jsme rozhodnout jinak.

Kečup paní Millerové

Náš kraj je úrodný na rajčata a papriky. Téměř na každé zahrádce je všichni pěstujeme. Právě z těchto darů naší země dovede připravit paní Millerová neskonalé dobrý kečup, který jsme ochutnali. Zde je na něj recept. Můžete jej vyzkoušet.

5 kg rajčat, 12 červených paprik, 6 feferonek, 4 velké cibule, to vše rozkrájet a do toho přidat 1/4 l octa, 20 – 40 dkg cukru (dle chuti), 2 hrsti soli, 15 nových koření, 15 pepřů a 5 bobkových listů. Vše vařit 2 hodiny. Druhý den rozmixovat a dát pod víčka do skleniček. 10 minut zarezovat.

Bitvu, kterou jsme asi vyhráli:

Kdykoliv se na našem katastru objeví nějaký odpad, téměř okamžitě nám to přijdete oznámit. Považujeme to za projev důvěry, kterou nezklameme. I v letošním roce někteří hloupí lidé odložili své odpady (jednalo se asi o několik pytlů) různě po našem okolí. Všechny jsme zlikvidovali a převážnou část viníků odhalili. Děkujeme Vám. Mimo tyto odpady jsme

několikrát za rok stavěli dopravní značky na silnici do Předonína, které neustále někdo ničí.

Chtěli bychom upozornit naše nové občany kteří se přistěhovali do naší obce, že nenecháváme popelnice na chodníku mimo den odvozu odpadků. Do kontejneru můžete odvézt v stanovené dny to, co se vám nevejde do popelnice. Lístky na popel do kontejneru koupíte na našem obecním úřadu. Prosíme majitelé nepojízdných aut (vraky), že je nesmí nechávat na veřejném prostranství. Po prvním písemném upozornění podstupujeme tyto přestupky ihned policii.

Suť, která vzniká přestavbou domu, musíte odvézt sami. Například si můžete objednat kontejner v technických službách města Roudnice n.L.

Pomoc fotbalistům

Naše obec se rozhodla právním cestou pomoci našemu sportovnímu klubu TJ Chemička Dobříň při vyřešení pozemku, na kterých bylo v roce 1963 postaveno dnešní fotbalové hřiště. Pozemek, na které se hraje fotbal patří paní Anastázii Richterové z Krupky. Za tímto účelem jsme navázali kontakt s majitelkou, které jsme nabídli několik možností jak vyřešit křivdu na ní spáchanou a nepoškodit naše fotbalisty.

S pozemky jsou potíže

Po revoluci bylo těchto problémů mnoho, které jsme byli nuceni řešit, jako například celá ulice Krajní, včetně chodníků, které nepatřily obci, ulice Sluneční, pozemky Na Vršku a některé v Labské ulici. Nejhuře však jsou na tom řadové garáže, které se sice podařilo zkolaudovat, ale problém je v tom, že stavby nestojí přesně na pozemku, který majitelé garáží postavili. To je velký nepořádek. Několik posledních garáží v řadě doposud není ani nezkolaudováno pro malý zájem stavebníků se domluvit s majitelem. Tyto garáže nadále stojí na soukromém pozemku. V současné době řešíme úzký pás pozemků před rodinnými domy v ulici Pod Javorem a K Přívozu, který je taktéž v soukromém vlastnictví. Majitelé těchto RD se mohou lehce dostat do problému při vjezdu do svého domu přes soukromý pozemek, který měl být již před 50 lety v majetku obce. S úspěchem se podařilo převést do majetku pozemky lihovarského statku včetně obytných budov. Jsou to vleklé spory a při jejich zdárném dokončení vlastně není nic vidět. Chceme však tím připravit cestu pro další stavební aktivity naší obce a předcházet skandálními situacím, které jsou často zneužívány pro jiné účely.

10 hektarů lesa v Jalovčinách jsou naše

Za účelem stabilizace lesních porostů kolem naší obce, jsme zakoupili od pana Miroslava Burzika pozemek (lesní porost v Jalovčinách) č. 425 katastrální území Bechlín o výměře 101 354 m² za cenu dohodnutou 180 000 Kč. Kupní smlouva nabyla právní moci 14.7.2000.

15.10.2000 sportovní klub TJ Chemicke Dobříň provedl brigádu na úklid lesa v Jalovčinách (který byl právě zakoupen). Uvedený les byl částečně vytěžen a naše obec převzala závazky za jeho obnovení. Obnovení spočívá v úklidu větví a klestu a nové vysázení vytěžených pasek borovicemi, modřiny a duby. Osázení bude provedeno na jaře 2001.

Brigády se zúčastnilo spousta nadšených mladých lidí – a sportovců. Mladí hoši a děvčata uklidili za pomoci starších a některých tatínků (a maminek) les za pouhé 4 hodiny. V poledne pak mladé pracovníky čekaly vyuzené klobásy, které pro ně připravila paní Ivana Skřivánková. Obecní úřad na oplátku za mladé sportovce uhradí opravu střechy na kabinách v hodnotě 15 000 Kč.

Sváteční žena

ZITA KABÁTOVÁ

Je zajímavá kniha autorů Otakara Brůny & Petra Messany, která se dostala v těchto dnech na prodejní pulty. Svým obsahem je monografií nejstarší naší žijící české herečky paní Zity Kabátové. Její herecká dráha je spjata z předválečných a válečných dnů s vilou č.118 v Dobříně, kterou postavil její otec stavitel Beno Kabát jako svoje letní sídlo. S paní Zitou Kabátovou jsme navázali kontakt až po revoluci, který se však týkal určitých majetkových záležitostí a později jsem s ní mluvil (tel.) v souvislosti s nálezem pamětní schránky se zakládacím listem vily.

Kniha „Sváteční žena“ hovoří především o největší lásce paní Zity, kterou je a nikdy jinak nebylo – divadlo. Pro divadlo obětovala svůj celý život, pro divadlo mnoho let trpěla.

Čekal jsem, že se dočtu také něco o Dobříně, ale autoři se zmiňují jen několikrát že rodina vlastnila vilu v Roudnici. Zato si můžete prohlédnout řadu fotografií ze staré i současné doby, z nichž některé máme doma ve svých albech.

Paní Zita Kabátová popisuje povahy herců z divadel a především filmu, odkud je všechny dobře známe. Zita Kabátová o Oldřichu Novém: „Oldřich Nový byl člověkem, jenž dokázal získat nejen sebe samotného, ale i další spolupracovníky.

O Vlastovi Burianovi: „Nikdy jsem neslyšela, že by Vlasta Burian mluvil sprostě, nebo se opíjel.“ Oldřich Nový o Zitě Kabátové: „Zito nevleť na tu scénu jako střela, nýbrž jako růže, hozená do kostela.“

Čtu dlouhý seznam filmů ve kterých paní Kabátová hrála a musím říci, že nejlepší filmy byly natočeny právě za okupace např. „Přednosta stanice“ z roku 1941 s Vlastou Burianem. Paní Kabátová hrála tehdy manželku pravého přednosty.

Pro hereckou tvorbu z doby okupace, (Maria von Buchlow) pravděpodobně upadla v nemilost poválečných cenzorů, protože od roku 1944-1967 nenatočila jediný film. Viz seznam filmů v knize. Stejný osud postihl i jiné herečky jako L.Bárová, nebo A.Mandlová.

Pokud vás bude kniha blíže zajímat, můžete si ji vypůjčit v obecní knihovně u paní Novákové.

Stavby realizované v roce 2000

Stavby veřejné:

Stěžejní stavbou roku 2000 je v obci: „Plynofikace obce“. Stavbu provádí firma KBO Litoměřice. Když hodnotím tuto stavbu jako celek mohu Vám říci, že je prováděna velmi odpovědně. Během stavby se kontroluje zejména kvalita provedení plynárenského zařízení, na které dohlíží plynárna sama. Přesto provádíme dotazy abychom získali celkový přehled. Poslední informace kterou jsem získal z plynárny od pana Skleničky byla cituji: „...pane Kvintus, opravdu nemusíte mít strach, že by bylo něco zanedbáno.“ Další věc kterou kontrolujeme je kvalita povrchových krytů, na průtahových komunikacích, které nejsou v majetku obce. To je ulice Roudnická, Račická, a Nádražní. Myslím že na malé nedodělky jsou dokončeny vzorově. Za pokládku plynovodu do průtahových komunikací platíme správně silnic velké peníze které jsou tím větší, čím delší dobu jsou rozkopané. Proto práce na nich mají ve všem prioritu. Ne tedy proto, že na nich bydlí ten či onen. Technologie rozebrání a opětné skladby silničních povrchů byly konzultovány se Správou silnic Litoměřice. Věříme, že sedání výkopu bude minimální a to i přes veškeré hutnění záhozu s příslušnými betonovými stabilizacemi. Místní komunikace jsou doposud nedokončené a bude tomu až do jara 2001. Prosím o strpení.

Respektuji i váš názor, který může být úplně odlišný...ale ruku na srdce jsou to mnohdy problémy pouze vašim domem, málo kdy se někoho zajímá, zdali na opačné straně obce usadili montéři přesně hl. uzavěr plynu. Podle toho potom hodnotí celou firmu. Eviduji všechny

vaše námítky a podněty, pokud jsou opodstatněné, již jsou realizovány, ostatní do kolaudace stavby.

Stavby podnikové:

Glazura postavila ve svém areálu nový provoz „Přípravná a vážírna kmene.“

Dále nový provoz „Rotační pece.“ Přístup naší obce k těmto stavbám je vstřícný v tom smyslu, že podporujeme podnikatelské aktivity, které vedou k vytváření a stabilizaci pracovních míst v našem regionu. Velká část našich obyvatel pracuje Glazure a proto přát si, aby se těmto továrnám nedařilo, by bylo více než nerozumné. Ke všem těmto stavbám obec přikládá podmínku, že navrhovaná stavba nesmí zhoršit životní prostředí. Tyto stavby naše obec nepovoluje, pouze jako účastník stavebního řízení přikládá svoje stanovisko ke stavbě. Po zprovoznění přípravný a vážírný kmene naši občané zejména v ulici Zahradní vyjádřili protest proti zvýšené hlučnosti, která se prokázala být oprávněná.

V současné době je v rekonstrukci vila u Glazury, kde bude obchodní centrum firmy.

Stavby soukromé:

Za nejlepší soukromou stavbu postavenou v roce 2000 považují adaptaci rodinného domu č.160 manželů Schwabových. (pro naše občany-dcera pana Železného). Na této stavbě hodnotím nejen vkus a cit pro exteriér, ale zájem stavebníků o to jak vypadá prostranství před rodinným domem. Při výstavbě nového oplocení došlo k porušení zádlahy obecního chodníku. Každý jiný by ten problém nějak zahrál do autu, buď že to neudělal nebo že už to bylo a tak podobně ... Manželé Schwabovi na své náklady nechali předláždít celou dlažbu v celé délce oplocení bez jakékoliv výzvy nebo upozornění. Takže dnes je chodník v lepším stavu než byl před stavbou plotu. My jsme jen z povzdálí přihlíželi. Je to zcela nový přístup k společnému majetku na který nejsme zvyklí a velmi bychom si přáli, aby tento přístup zdomácněl. Děkuji manželům Schwabovým.

Tři pejsci bezdomovci

Se objevili v naší obci počátkem prosince. Dva z nich, vlčák a něco jako ohař, se vydali na cestu do Roudnice, ale jeden se rozhodl že zůstane v obci. Naši občané a hlavně děti jsou laskaví k těmto tulákům a občas jim dal někdo i nažrat. Málo kdo si však takového toulavého psa může vzít domů na stálo. Paní Míla Petrásková má velké srdce pro tyto pejsky a zvířata vůbec. Milého pejska naložila do auta přibalila mu na cestu pytel granulí a odvezla za pomoci paní Čopkové do útulku. Tam kde náš úřad byl nedokonalý k vyřešení problému s opuštěným

pejskem tam paní Petrásková nám ukázala jak se to má dělat. Za tento přístup, pomoc, cit a lásku ke zvířatům ji velmi děkujeme. Za umístění opuštěného psa do útulku do Řepnice se platí 1500kč jednorázově. Tuto částku uhradila naše obec.

Pojď si s námi zahrát volejbal

Jednou v týdnu si chodíme amatérsky zahrát volejbal do tělocvičny na 3.ZŠ v Roudnici. Proto že je nás málo, hledáme nové hráče, kteří by si chtěli protáhnout záda... Máš-li zájem ozvi se nám. (Mirek a Lída Novákoví, Mirek.Kvintus)

Statistika

Počet obyvatel obce Dobříň465

Narodili se Gabriel Jaroslav, Hanzlík Ondřej, Mrázek David, Tošnerová Hana

Počet domů191

Muži231

Ženy134

Děti do 15let 78

Věkový průměr muži38let

Věkový průměr ženy41let

Zemřeli pan F. Veselý, Bourová Hana

Počasí 2000 převážně velmi teplo, koupali jsme se již 14 dní před řípskou poutí, což jsme již dlouho nezažili. V polovině prosince, kdy píšeme tyto řádky je opět teplo 12° nad nulou bez sněhu a slunečno.

Blahopřání k osmdesátinám zasíláme

Paní Soukupové Marii a Gabrielové Martě.

Nejkrásnější Červená Karkulka (Hanka Čulíková)